

В преспите

Вратата тракаше под поривите на вятъра. Ту по-слабо, ту силно, настойчиво. Виелицата виеше през комина, свистеше през дупките на дървената къща и завихряше облаци от сняг зад малкото опушено прозорче. Огънят в огнището страховито припламваше, вдигаше оранжеви гребени нагоре и бързо се свиваше ниско над жарта, при което пушекът пълнеше стаята, вместо да върви по пътя си към небесата.

Есме реши да помогне на огъня с просто заклинание, за да се свари най-после отварата. Пациентът ѝ лежеше до огнището и тихо простенваше.

Трябваше вече да е по пътя към родното ѝ село. Преди това смяташе да се отбие за малко в училището и после да продължи към дома за да си е вкъщи за Зимния празник. Само че нещата се объркаха, най-напред човекът, при когото трябваше да отиде се оказа, че е в съседно село, после пък тя обърка пътя и в крайна сметка успя да тръгне обратно чак почти в навечерието на празника. Придвижваше се бързо, почти до Мелин, където я пресрещна бурята. За късмет, докато се луташе в снега и се колебаеше, дали не е излязла от пътя и крачи в неизвестна посока доту звънчета. Отдръпна се малко и скоро сред вихрещите се снежинки се откриха силуетите на здрави товарни коне, впрегнати в шейни. Търговският керван я взе и скоро бе между къщите на Мелин, където бурята бе къде по-търпима, отколкото в полето.

Отби се в шивачницата на две пресечки от кметството. Избра по един шал за Алана и Селина, както и жилетка за майка си. Най-обикновена жилетка, но в комплект с едно жълтъдче, което ако го сложиш в специално джобче, ставаше на хубаво, дебело кожухче. Шаловете също можеха да предпазят собственика им от пронизващ вятър, даже и по-силен от този, който духаше в момента навън. Побъбриха с госпожа Валина за училището, за общи познати и Есме се отправи към хана, в който смяташе да прекара нощта, с надежда утре да е по-спокоен ден и да успее да стигне до училището, за да се отчете на майстор Анидор. Вече бе купила една книга с рецепти за отвари за госпожа Амалия, сега уреди майка си и приятелките си с подаръци и имаше пълният шанс да стигне навреме вкъщи, за да ги зарадва за празника. Само за дърводелеца Пит не бе взела още нищо. А и парите ѝ бяха на привършване. Реши да се погрижи за неговия подарък, когато стигне училището. Имаше даже две – три идеи за нещо подходящо.

Ханът на Лант беше редовна спирка на питомците на училището. Синът на ханджията също бе учил там и старият Лант винаги с охота даваше подслон на всеки, свързан по някакъв начин с училището. Есме се бе настроила, да разказва на ханджията за майстор Ерин, госпожа Мириам с които Лант бе личен приятел, както и за другите преподаватели, за живота в селището, както да изслуша историите на ханджията за хана, за посетителите, за сина му, докато хапне вечерята и след това да слуша воя на вятъра под завивките.

– Никой не е отседнал в момента, съжалявам – ханджията Лант говореше с две момичета, на около 10 и 12 години, реши Есме и пристъпи по-навътре.

– Не намерихме никого от магьосниците в града, лечителят е при болен извън града. Тук ни бе последната надежда. Знаем, че често отсядат магьосници.

– Така е, но в момента няма ...

В този момент ханджията я позна

– Всъщност, може би това момиче, а-аа...

– Есме

– Да, Есме би могла да помогне.

– Какво се е случило?

– Баща ни го блъсна елен на сечището. Набоде го с рогата. Нашата лечителка почина наскоро. Сега лечителка е дъщеря ѝ, но е още неопитна. Не успя да се справи и ни изпрати да търсим лечител или магьосник.

– Кога стана това?

– Преди два дни.

– Как е баща ви? В съзнание ли?

– Да, говори, но много го боли. Не може да става, вие му се свят. Лечителката каза, че го е превързала, но може да има и вътрешни рани.

“Има не само това” – помисли си Есме и въздъхна. Може би все пак, ако побърза, ще успее да приключи със случая и да се впише в графика си.

– Добре, момичета. Трябва да накупя някои неща, за баща ви и да тръгваме при него. Как дойдохте до тук?

– Ранд и Нейл ни докараха с шейна. Скоро ще дойдат, да ни вземат обратно, след като продадат стоката си.

– Добре, кажете им да ме изчакат – и Есме се завтече през виелицата към магазинчето на билкаря.

Когато се върна с всичко необходимо, двамата търговци вече бяха дошли и без повече бавене всички се настаниха в шейната и скоро снегът заскърца под плазовете ѝ. Двата мъже им бяха подали по едно одеяло за да се загърнат, но Есме забеляза, че децата треперят много силно, въпреки него. Дрешките им бяха тънки и износени, с много крѳпки, а и сигурно бяха намръзнали по пътя на идване и при обиколките из града в търсене на лечител. Децата се притискаха едно в друго, но не смееха да се доближат то нея. Есме извади шалове на госпожа Валина и загърна момичетата. Скоро двете спряха да треперят и се отпуснаха. “Е, Селина, Алана, прощавайте. Друг път ще ви се реванширам.”

В единствената стая в малката къщица, до сламеника на ранения баща седеше момиче със светло руса коса, вързана на дебела плетка и мажеше раните му с мехлем. Рена – селската лечителка, две години по-голяма от Есме.

Есме помоли за котле с вода и бързо приготви съставките за отварата. Приготви доза керемиденочервено прахче и инструктира лечителката, когато заври сместа, да сипе прахчето и да бърка, докато се появи зеленикава пяна и тогава да я събуди. Чувстваше се преуморена и реши да дремне, докато отварата е готова. Преди това обаче прегледа болния. Лечителката учудващо добре се бе справила с инфекциите на раните, но все пак Есме знаеше, че набождане от животински рога може да предизвика множество заболявания. Прегледа с магическото зрение вътрешностите. Нямахте сериозни вътрешни кръвоизливи, само едно възпаление, дълбоко за да се повлияе от мехлемите на лечителката бе притеснително. Отварата щеше да реши проблема. Есме седна край огнището с намерение да подремне и в същия момент чу тежка кашлица. В другия ъгъл лежеше някой, когото не бе забелязала в полумрака, разкъсан само от светлината на малка свещ на масата и огъня от огнището. Отиде до лежащия и видя жена, завита до брадичката с черга. По лицето ѝ се стичаше пот, дългата ѝ черна коса бе разпиляна по възглавницата. Това обясняваше, защо децата бяха тръгнали сами да търсят лечител.

– Има тежка настинка – обади се Рена.

– Има възпаление на белите дробове – отговори Есме – Добре, че имам необходимото.

Есме извади от торбата си кесия, намери необходимото пакетче и разтвори прахчето от него в чаша. После с помощта на лечителката повдигнаха жената и ѝ помогнаха да изпие сместа.

Есме извади нови билки.

– Когато стане готова отварата, ще направим нова, за майката – каза Есме и най-после седна край огнището. Огънят обаче гореше лошо. Отварата нямаше да заври скоро. Есме направи заклинание, за да помогне на огъня и се отпусна назад. Поне огньовете ѝ се удаваха лесно. Често в нежелани ситуации наистина, но сега поне не бе такава – помисли си Есме. В следващият момент усети побутване:

– Госпожо, госпожо, магьоснице, отварата е готова – побутваше я селската лечителка

– Не съм магьосница още, само уча за такава – отвърна Есме и се надигна. Беше заспала дълбоко, без да усети. Отвори вратата, гребна сняг в шепи и разтърка лицето си. Освежена се върна до огнището. Отварата изглеждаше точно така, както бе поръчала на лечителката. Добави последните съставки и бързо я дръпна от огъня.

Следващите два дни състоянието на болните се подобри. Бащата вече бе вън от опасност, майката обаче още я притесняваше. Оставаха три дни до зимния празник. Още имаше време да стигне до дома навреме, ако не минава предварително през училището, но не смееше да остави жената в това състояние.

Рена обикаляше другите си пациенти и отново се връщаше да помага на Есме.

– Щеше да спасиш един болен и да изгубиш друг, защото си подценила болестта – каза Есме, докато двете, опрели уши на гърба на майката преслушваха дробовете ѝ. Винаги очаквай, нещата да са по-сложни, отколкото изглеждат

Момичето виновно мълчеше.

– Не се притеснявай. Ще се научиш. Само трябва да внимаваш.

В този момент вратата се отвори и влязоха децата, заедно с жена, завита с черги. Жената носеше пълна кошница.

- Това е леля Мели, каза по-голямото от момичетата
- Магьоснице, благодарим ви за всичко, нямаме пари да ви платим и събрахме яйца, сирене и месо. Ако не ги искате, можем да ги продадем в града и да ви дадем парите.
- Няма да ви взема нищо, не съм магьосница, а още уча за такава. Считайте, че това е част от обучението ми.
- Но не може така...
- Достатъчна е храната, която ми давате, докато съм тук. Повярвайте ми. Нищо повече не е нужно. Върнете продуктите на хората, от които сте ги взели и им благодарете от мое име. В тази тежка зима, не е хубаво да гладува човек.

Селото бе направило впечатление на Есме изглеждаше доста по-бедно от нейното родно село. То беше направо богато, в сравнение с това селце и хората бяха достатъчно затруднени, за да делят залька си с още някого.

След още увещания жената тръгна да се прибира с пълната кошница.

- Какво е станало с дрехите ви, нямате ли кожух – запита Есме, след това се засрами от въпроса си, но вече бе изречен.
- Имаше пожар – запали се сламата в кошарата, от изтървана борина. Изгасих го, но на кожуха ми гърбът стана на дупка. Не става за носене.
- Изчакайте моля – Есме извади подаръка за майка си и демонстрира номера с жълдчето. После нахлупи жилетката на раменете на жената.
- Не мога да приема....
- Не искам тези две дечица освен с болни майка и баща да се сдобият и с болна леля. А и Рена има достатъчно работа, за да гледа още един болник.

Есме решително заведе жената до вратата, без да ѝ позволи да свали жилетката, въпреки протестите ѝ. След това седна и се замисли за връщането си. Можеше да купи пътьом подарък за майка си, но пък щеше да остане без достатъчно пари за път. Е, майка ѝ щеше да разбере...

Оставаха два дни до Зимния празник. И майката и бащата бяха въвн от опасност. Есме изчака до последно, за да е сигурна, че вече няма да е необходима. Направи сметка, че може би ще успее да стигне до Староград. Нямахше да може да е вкъщи в нощта преди празника, но щеше да може да се прибере на самия ден.

Рена объркано ѝ разказваше за болните, за които се грижи и питаше за съвети. Разказа за господин Ласин, на когото спасила крака от измръзване, ама още имало черна кожа, за госпожа Явина, която трябвало да роди точно около празника, но бебето било “накриво” и още не се обръщало, за близнаците, на които излезли червени петна по кожата и тя наредила да не допускат никакви други деца при тях... Притесняваше се пак да остане сама.

– Важно е да преценяваш случаите. – каза Есме – Кои са тежки, кои са леки. Много често може да е по-правилно да обърнеш внимание първо на средно-тежките, защото може бързо да се усложнят и ще имаш още тежки случаи, с които ще ти е трудно да се справиш...

Шумна детска тълпа нахлу през вратата. Освен двете ѝ домакинчета, още пет деца се строиха пред прага. Отначало се поколебаха, после едно се престаши:

– Госпожо, ще останете ли да направите светлините за празника?

– Да госпожо, понякога идва майстор Ремин...

– Ама сега няма да може...

– Той обикаля няколко села – децата вече се надпреварваха да говорят едно през друго.

– Идвали са и други магьосници, ама сега няма...

– Само вие сте тук, госпожо, нали ще останете...

Есме загледа децата. Повечето подсмърчаха, на едно-две нослетата им течаха. На мърлявите им лица очите светеха с очакване и надежда.

Тя, тайно се надяваше ако успее да се прибере навреме, да помогне на майстор Енард да направят заедно светлините. Старият магьосник напоследък се затрудняваше... Да го кажем, под много голям секрет, искаше ѝ се всъщност да покаже на приятелите си и съселяните си, какво може... От друга страна се опасяваше, да не направи голяма беля, както често ѝ се бе случвало в училището. Но пък майсторът щеше да я контролира. Ако останеше тук сама, можеше да обърка нещо... Но пък има цели два дни да се подготви. А така ѝ се прибира у дома...

„Бях по места, където повече имаха нужда от мен“ – спомни си глас, който бе чула в преломен за живота ѝ момент. Погледна пак детската редица. Хлапетата пристъпваха от крак на крак, подсмърчаха и я гледаха с жадни очи. Погледна към Рена, която притеснено усукваше края на престилката си...

– Можеш ли да четеш – попита тя момичето.

– Да госпожо. – Рена твърдо упорстваше да нарича Есме госпожа или магьосница и тя се бе отказала да я поправя повече. Есме извади книгата, предназначена за госпожа Амалия, после списъците си с билки, които знаеше наизуст, но си ги носеше за всеки случай.

– Ето, това ще ти помогне много. Сега ще обиколим заедно болните. Аз ще ти помагам и ще ти обяснявам. Когато си тръгна ще си много по-уверена и спокойна. После отиде при децата повика ги с жест и ги прегърна всички.

– Разбира се деца, разбира се, че ще ги направя. Никой магьосник никога няма да откаже да направи Светлините за Зимния празник!

Надраскано през декември 2014-а година от Неандерталеца Джо

под [CC-BY лиценз](#)